

במהלך 1996 הגיש המוקד 41 תביעות פיצויים, מהן 24 תביעות לבית המשפט ו-17 תביעות בערכאות מינהליות.

פיצויים והחזרי כספים ששולמו ב-1996

תיק 8385

בשעות הבוקר המוקדמות של ה-29.6.95, הקיפו כוחות צבא את שכונת מגוריה של המתלוננת, הכריזו על עוצר וציוו על כל תושבי השכונה לעזוב את בתיהם מיד.

הצעירים נעצרו. הנשים והילדים הועברו לאזור המרוחק מהשכונה. החיילים עקרו את כל העצים בשכונה וחשפו גופת מבוקש. אז הוחל בהריסת שניים מבתי השכונה, אחד מהם ביתה של המתלוננת. הבית נהרס עד היסוד, על כל תכולתו, בעוד המתלוננת, בפיג'מה, נמצאת באזור אחר ואינה יודעת מה מתרחש. לא נמסרו לבעלי הבתים שנהרסו כל התראות ולא ניתן להם להוציא חפציהם מהבתים, טרם להריסתם.

לאחר מכן התגוררה המתלוננת עם בני ביתה באוהל שסופק להם ע"י הצלב האדום.

הפרקליטות הצבאית הודיעה כי הפעולה כולה נועדה ללכידת חוליית מבוקשים ומאחר והיתה זו פעולה צבאית דחופה, שנדרשה למנוע פגיעה בחיי אדם, הרי לא ניתן היה למסור התראה על ההריסה המתוכננת: "הריסת הבתים לא נועדה להביא לחיסולו של טאהר קפישה (המבוקש) אלא למנוע פגיעה וסיכון הלוחמים המסתתרים בבתים באזור".

פיצויים בגין הבית ההרוס נתקבלו במוקד באוגוסט 1996. צה"ל סירב להעביר לידינו את התחקיר הבטחוני שערך בעניין הפעולה עצמה.

תיק 632.3

באפריל 1989 נורו למוות 3 מתושבי מחנה הפליטים דהיישה. עמאד קראקע נורה ב-15.4.89, נאצר אלקסאס נורה ב-16.4.89 והילדה רופיידה אבו לבן נורתה ב-17.4.89.

המוקד טיפל ומטפל בשניים ממקרי המוות: עניינה של רופיידה תלוי ועומד בבית המשפט.

עניינה של נאצר אל קסאס להלן:

במכתב מפקדת פרקליט צבאי ראשי מיום 13.9.90 נמסר כי "...המנוח וצעירים נוספים השתתפו בידוי אבנים לעבר חיילי צה"ל. במהלך נסיונות איגוף נפגשו זה מול זה מספר מתפרעים ומספר חיילים. המנוח ידה אבן לעבר החיילים והחל לברות. לנוכח העובדה שאחד החיילים, קצין בדרגת רס"ן, חש מאוים, ירה קליע פלסטיק לעבר רגלי המנוח שנפגע וברח מן המקום. לנוכח נסיבות האירוע... החליטה הפרקליטה לסגור את תיק החקירה בלא נקיטת אמצעים משפטיים כנגד היורה" (ההדגשות שלנו). לעניין שתי גירסאות על מועד בריחתו של נאצר אלקסאס מהמקום - הרי כאן טמון העוקץ כולו.

עד ראייה לאירוע טען כי נאצר אלקסאס נורה בגבו בצד השמאלי, ולא ברגליו. מן הראוי לציין כי האירוע קרה עת חזרו נאצר וחבריו מביקור תנחומים בבית משפחת קראקע שבנם נהרג יום קודם לכן.

ב-30.10.95 כתב אלינו קצין התובענות במשרד הבטחון כי "מעיון בחומר החקירה שנאסף בנדון, עולה כי המנוח נהרג עת שהיה בקבוצה של נערים שיידו אבנים לעבר כוחות צה"ל. יחד עם זאת, מבלי להודות באחריותנו לאירוע הנטען, מוכנים אנו לפנים משורת הדין ומטעמים הומניטריים בלבד לשלם סכום פיצוי בסך 15,000 ש"ח.

בעקבות דין ודברים נוספים, הגיעה המחאה על סך 25,000 ש"ח. נאצר אלקסאס, בן 16 במוחו.

תיק 2646+2785

בתאריך 22.12.91 ערכה קבוצת חיילים חיפושיים בבתיים שונים במחנה הפליטים קלנדיה. בשניים מהבתיים גנבו החיילים כספים במהלך החיפוש. כבר באותו יום התלוננו בני שתי המשפחות על הגניבה במחנה הצבאי הסמוך. כמו כן, הוגשו תלונות במשטרה ובמינהל האזרחי.

חייל אחד הורשע בגין גניבה.

"שני החיילים הנוספים לא חויבו בפיצויים הואיל ובפועל לא גנבו אלא קיבלו חלק מסכום הכסף שהנאשם הראשון הודה בגניבתו" כתב פרקליט פיקוד מרכז למוקד ביום 7.2.93.

רק חלק מהכסף שנגנב הוחזר למשפחות.

ב-1996 שולמו הכספים במלואם.

תיק 4063

ב-1991 נעצר המתלונן ונשפט למאסר בגין חברות בארגון לא חוקי. שלושה ימים לאחר מעצרו הגיעו חיילים לבית משפחתו, ערכו חיפוש והחרימו את דרכונו הירדני.

עוזר היועץ המשפטי של המינהל האזרחי כתב אלינו ב-8.8.93 כי "... הדרכון לא נמצא בנפת חברון וכנראה לא הועבר ע"י החיילים אל המינהל האזרחי. לא ניתן כיום, עקב הזמן הרב שחלף, לבדוק את אמיתות גרסתו... ולא ניתן גם לבדוק עם כוחות הבטחון, עקב התחלופה הרבה בשטח".

וביום 21.11.93 כתב אותו עוזר ליועץ המשפטי: "...אולי העובדה שלא ניתן לגלות את דרכונו של מרשך נעוצה בשיטה הלקויה בה פועלים התושבים באזור, המתלוננים על דברים שנעשו להם לאחר פרק זמן רב ביותר מן האירוע הנטען על ידם? או שמא הם מוצאים להם מקור למימון רשלנות שלהם ע"י טענות סרק?"

ובמכתב מ-28.7.94 מלשכת היועץ המשפטי נמסר: "...לא אותר דרכונו...ואף אין כל ראיה כי הועבר לידי המינהל האזרחי...אין אנו מוצאים מקום לפצות את מרשכם". הבקשה לפיצוי נדחתה פעם נוספת ב-10.1.95.

בנובמבר 1995 הוגשה תביעה בבית משפט השלום בירושלים.

ביוני 1996 נתקבלה המחאה.

תיקים 6777+1324

אירועים מ-25.2.90 בעיר חברון, במהלכם שברו חיילים את שמשות כלי הרכב של המתלוננים. תלונה הוגשה ע"י אחד המתלוננים במשטרת חברון ביום האירוע. המשטרה העבירה התלונה למצ"ח. קצין מצ"ח חקר את המתלונן בסמוך לזמן האירוע אולם בספטמבר 1991 הודיע לנו פרקליט פיקוד מרכז כי האירוע לא נחקר ע"י מצ"ח ולמרות זאת, נדחתה תביעתנו הראשונה לפיצויים בנימוק שהנזק נגרם למכונניות "מיידוי אבנים של המקומיים".
ב-1.12.96 נתקבלו פיצויים מטעם משרד הבטחון.

תיק 1246

אירוע מ-20.1.90, במהלכו הגיעו חיילים לבית המשפחה כדי לעצור את אחד מבני הבית. החיילים ערכו חיפוש מקיף בבית ועזבו.
לאחר יציאתם גילו בני הבית שנעלמו במהלך החיפוש 2 צמידי זהב.
במשטרה סירבו לקבל תלונה. בהתערבות המוקד, נמסרה תלונה בפני חוקר מצ"ח אולם הפרקליטות הצבאית החליטה לסגור את התיק שכן "החומר המבצעי לא נשמר לאחר הפעילות המבצעית ולפיכך... לא ניתן היה לגלות הגורמים החשודים בביצוע הגניבה...".
באוגוסט 1996 נתקבלה המחאה מטעם משרד הבטחון "מבלי להודות באחריות".

תיק 6984

בנובמבר 1994 עסקו בני משפחות המתלונן במסיק זיתים במטע שלהם ובסיומו הועמסו הזיתים על רכב, בדרכם לבית הבד. רכב זה נשא גם את הזיתים ממטעי השכנים. פקחי הרשות לפיקוח חקלאי עצרו את הרכב, החרימו אותו על הזיתים שבתוכו, שכן לא היתה לנהג תעודת משלוח.
בחודש מרץ 1996 הגיעה המחאה לזכות המתלונן מהמועצה לזיתים, המכסה רק את עלות הזיתים שהוחרמו. המוקד עומד על כך שהמועצה תכסה גם את העלויות האחרות וההפסדים שנגרמו למתלונן עקב ההחרמה.

תיק 1257

ב-19.1.90 הגיעו חיילים לחצר ביתו של המתלונן והיכו את בנו בן ה-12. האב, שניסה לעצור בעדם, הוכה אף הוא ונזקק לטיפול רפואי בבית חולים בעקבות כך. הוכו גם אמו של הילד ואחיותיו.
יומיים לאחר מכן חזרו החיילים לבית וערכו בו חיפוש.
הפרקליטות מינתה קצין בודק. בחודש מאי 1991 נמסר למוקד כי התיק נסגר שכן לא אותרו החיילים המעורבים.
במכתב שתאריכו 12.2.96 מיחידת התביעות במשרד הבטחון, נמסר כי "התלונה... נבדקה לעומקה... ולא עלה דבר שיכול להצביע על אחריות צה"ל לאירוע".
המחאה לזכות המתלונן התקבלה ביוני 1996.

תיק 3375

המתלונן, תושב הגדה, נשוי לתושבת ירדן. בשנות התשעים המוקדמות עוד לא היה בנמצא הסדר כלשהו או מדיניות שעניינה איחוד משפחות לבני זוג מסוגו של המתלונן ואשתו. ב-1992 עתרנו בשמו לבג"צ, כמו גם בעניינם של מאות אחרים מתושבי הגדה שמצבם דומה. הסדר ראשוני הושג בעניין בסוף 1992, ולפיו בני הזוג שאינם תושבים, רשאים לשהות באזור מכוח רשיון ביקור המוארך ב-6 חודשים בכל פעם.

בעניין אשת המתלונן לא כובד ההסכם במינהל האזרחי, ומשיצאה מהגדה לירדן לבקר את הוריה, לא איפשרו לה לשוב.

פנייה ראשונה לרשות בעניין מניעת כניסתה נשלחה לרשות ב-23.8.93. בתגובה נמסר טלפונית כי היא רשאית להיכנס, אולם ב-25.10.93, כאשר ניסתה להיכנס, מנעו בגשר את כניסתה. האשה נכנסה לגדה רק בדצמבר 1993.

ביוני 1996 נתקבלה המחאה מטעם משרד הבטחון בגין העניין.

תיק 6254

באפריל 1994 התמקמו חיילים על גג ביתו של המתלונן בחברון. החיילים שהו על הגג ביום ובלילה ורק בפברואר 1995 מסרו לבעל הבית צו תפיסה חוקי לגג. החיילים היוו מטרד קשה, הרעישו, לכלכו, עשו צרכיהם מהגג למטה, שברו מיכלי מים שעל הגג ועוד. כמו כן, צרכו חשמל, שסופק מבית המתלונן.

ב-5.11.95 כתב תובע צבאי בשם פרקליט פיקוד מרכז כי: "...לאור אי הנוחות הנגרמת...עקב נוכחות החיילים במקום, נקט הצבא צעדים שונים לשם מיזעור הנזק ככל האפשר...החיילים המאיישים את התצפית מקבלים תדרוך באשר לצורת ההתנהגות המצופה מהם...".

ב-1996 נתקבל צ'ק לכיסוי הנזקים למיכל המים ולחלקו של הצבא בצריכת החשמל. המשפחה אינה מוכנה לקבל כסף מצה"ל עבור השימוש בגג ביתה.

תיק 6151

אירוע מ-26.4.94 במהלכו הגיעו 4 חיילים וקצין לחלקת אדמתו של המתלונן וניסרו 8 עצי זית. המתלונן חקלאי ופרנסתו על תנובת אדמתו.

לא נמסר למתלונן על הכוונה לפגוע בעצים ולא נמסרה גם הסיבה לכך. בחודש מרץ 1995 נתקבל מכתב מקציו התובענות במינהל האזרחי, המסביר כי ניסור העצים נעשה "לצורך צבאי".

עפ"י שומה שנערכה מטעמם, מוכן המינהל האזרחי לפצות את המתלונן בסכום של 1,500 ש"ח. המוקד שלח הערכה של שמאי מטעמו.

בספטמבר 1996 נתקבלה המחאה לזכות המתלונן בסך 10,500 ש"ח.

תיק 811

ב-23.7.89 נכנסו מתנחל וחיילים לבית המשפחה, בחיפושיהם אחר אשה שיידתה אבנים לעבר המתנחל, לטענתם. הכניסה לבית לוותה בהכאת כל בני המשפחה, כולל נשים וקשישים. החיילים ירו באבי המשפחה ופצעוהו ברגלו.

האיש נזקק לטיפול רפואי ממושך בעקבות כך. אחת מבנות המשפחה שהיתה בהריון, הוכתה אף היא ולמחרת האירוע אושפזה בבי"ח בעקבות הפלה. נפתחה חקירה. באוקטובר 1991 הודיע פרקליט פיקוד מרכז כי למרות מאמצים לא ניתן היה לאתר את החיילים שלפי הטענה היו מעורבים באירוע. במאי 1996 נתקבלה במוקד המחאה לזכות המתלוננים "מבלי להודות באחריות צה"ל לאירוע".

תיק 2044

המתלונן נעצר ב-14.4.91 ע"י חיילי היחידה המוצבת באזור מגוריו, ונשפט בגין אחזקת כרזה אסורה. הוא שוחרר מכלאו ב-24.4.91. בלילה בו שוחרר, הגיעו לביתו 3 חיילים מהיחידה שעצרה אותו, ערכו חיפוש אלים בבית, השחיתו חפצים שונים והחרימו מסמכים שונים שלו. המתלונן לא היה בבית. החיילים דרשו מבני המשפחה להעביר לו את איומיהם. יש לציין כי באותה תקופה התקבלו במוקד תלונות רבות על התנהגות חיילי יחידה זו באותו אזור. ב-17.7.94 כתב פרקליט פיקוד מרכז שלמרות בדיקות שונות, לא ניתן היה לאתר חיילים מהכוח האמור, "ובימים אלה הודיעונו כי התיק...אבד... לנוכח העובדה כי מדובר באירוע מלפני למעלה משלוש שנים, אינני מוצא שיש טעם כיום להורות על מינוי קבו"ד נוסף...טיפול בתלונה זו מסתיים איפוא". ב-1996 נתקבלה המחאה מטעם משרד הבטחון.

תיק 2731

תושב הגדה, שהה כדין בישראל לצורך עבודה, כשבידו היתר שהייה. למרות זאת, עצרו אותו שוטרים בגין שהייה בלתי חוקית. מקץ יומיים הועבר למינהל האזרחי ברמאללה וחוייב לחתום על טופס התחייבות לתשלום קנס ו/או התייצבות למשפט. רק אז שוחרר. המוקד פנה בנדון מיד לרשויות אולם לא נענה. בינתיים הושבת האיש מעבודה - במינהל האזרחי הוסבר לו כי רשיון עבודה חדש והיתר שהייה בישראל יינתנו לו, אם בכלל, רק לאחר שישלם את הקנס. האיש שילם את הקנס בלית ברירה וקיבל היתר חדש. בספטמבר 1993 נתקבל מכתב מטעם היועץ המשפטי למינהל האזרחי, המסביר כי אמנם היה בידי האיש היתר תקף לשהייה בישראל, אולם "הוא נעצר בקולנוע מרכז, שם אסור היה לו להיות" (הכוונה לבית קולנוע בתל אביב). סכום הקנס הוחזר למתלונן עוד ב-1993. המוקד דרש תשלום בגין כליאת שווא. משרד הבטחון כתב למוקד באפריל 1995, כי התביעה לפצות את המתלונן נדחית שכן הוא "נעצר בקולנוע מרכז, שם אסור היה לו לשהות". באוקטובר 1996 נתקבלה המחאה מטעם משרד הבטחון.

תיק 1242

המתלונן, תושב חברון, ובני משפחתו סבלו מרצף הטרדות והתנהגות ברוטאלית של חיילי צה"ל משך כחודש, החל מ-19.12.89 ואילך. באחד מאותם אירועים הוכה אחד מבני הבית באופן קשה ונזקק לאשפוז בבית החולים. המוקד פנה מיד בתחילת 1990 לפרקליט פיקוד מרכז בדרישה לחקור האירועים.

בתחילת 1991, ענה פרקליט פיקוד מרכז כי הוא "מנסה לאתר את ניתוב מימצאיה של חקירה זו".

ביולי 1991 פנה המוקד לפרקליטות המדינה, כדי לקבל סוף סוף את מימצאי החקירה.

פרקליט פיקוד מרכז ענה כי "נערכו בדיקות... כדי לבדוק שמא הנושא נחקר ואולם לא הצלחנו למצוא מימצאים לביצוע חקירות נושא זה... כיום החלטתי לנסות ולבדוק את העניין... עם קבלת מימצאי הבדיקה אודיעך".

ובתאריך 20.11.91 כתב הפרקליט: "...לא ניתן לאתר כיום את החיילים המעורבים בחיפושם שנערכו בשעתם בבית המתלונן". ביולי 1996 התקבלה המחאה לזכות המתלונן.

תיק 550

משך כשנה תמימה, במהלך 1988-1989, סבלו בני משפחת המתלונן מהתנהגות ברוטאלית של חיילים המגיעים לעתים קרובות לבית, עורכים חיפושים אלימים אחר בן משפחה מבוקש ומשחיתים כל שנקרה בדרכם.

את אב המשפחה עצרו החיילים 3 פעמים כדי לאלצו להסגיר את בנו. לדרישת המוקד, מונתה ועדת חקירה צבאית. במאי 1991 טרם נתקבלו מימצאי ועדת החקירה. באותו חודש עתר המוקד לבג"צ בשם המתלונן לקבלת מימצאי החקירה.

ביוני 1991 נמסר כי התיק נמצא.

ביולי 1991 כתב פרקליט פיקוד מרכז למוקד כי אין תימוכין לטענות המתלונן נגד חיילי צה"ל, ומאידך עלה חשד נגד גורמים אחרים בזרועות הבטחון.

ב-1996 נתקבלה המחאה מטעם משרד הבטחון.

תיק 205

ב-14.11.88 פרצו חיילים לבית המתלונן בחברון, היכו את בני הבית, ביניהם הילדה תהאני, בת 4 ובילאל בן ה-8. הוכתה גם אשתו, למרות שהסבירה לחיילים שהיא בהריון. האישה הפילה את ולדה לעיני החיילים.

ב-3.5.89 כתבה פרקליטת פיקוד מרכז, כי "התלונות הועברו לאלוף פיקוד מרכז ע"מ שימנה ועדת חקירה בעניין".

ב-3.9.91 כתב פרקליט פיקוד מרכז: "בדיקה שערכתי... לא הצליחה לאתר מהו הטיפול שנעשה בנדון".

בתחילת 1992 ביקש המתלונן שהמוקד לא ימשיך בטיפול בתיק - נסיונו לצאת לירדן לאחרונה נתקל בסירוב הרשויות והוא חושש מתגובות הצבא.

ב-1994, משהחל המוקד לטפל גם בעניין הפיצויים, הביע המתלונן רצונו

להמשיך בטיפול.
בדצמבר 1996 הגיע סכום הפיצויים.

תיק 4254

המתלונן רועה צאן. ב-4.4.93, עת רעה צאנו, התקרב למקום בדהירה קומנדקר צבאי. הרועה ושני ילדים שהיו איתו, ברחו בבהלה. הקונדקר דרס 3 כבשים ופצע אחרות. על הקומנדקר היה סימון גדול: 19ב. הוא הגיש תלונה במינהל האזרחי ובמשטרה.
ב-18.10.93 כתב איש משטרת התנועה למוקד כי נפתח תיק והעתק הועבר לצה"ל ב-25.6.93.
ב-24.11.93 כתב פרקליט פיקוד מרכז כי "לא ניתן היה לדעת אם רכב צבאי היה מעורב באירוע שבנדון...".
ובמכתב נוסף, מיום 29.3.94, כתב פרקליט פיקוד מרכז: "... לא נמצא כל רישום על תאונה בה היה מעורב רכב צבאי במקום ובזמן הרלבנטיים... ולפיכך אין אפשרות למצוא אף קצה חוט לניהולה של חקירה אפקטיבית... ברי כי במצב כזה לא יעלה על הדעת שתיערך חקירה של כלל כלי הרכב במדינת ישראל או בצה"ל העונים על התיאור שמסר מרשך... הסימן 19ב אינו סימן ייחודי לכלי רכב ספציפי...".
וביום 11.4.94 חתם הפרקליט: "הנני מחזיק בדיעה שהחקירה במקרה דנן מוצתה".
ב-26.6.95 נתקבל מכתבו של קצין מטה לתובענות במשרד הבטחון: "... התיק שנפתח בעקבות תלונת מרשך נסגר מסיבות עבריות לא ידוע כמו כן גם הפרקליט הפיקודי סגר את התיק מסיבות דומות... אנו דוחים את תביעתך".
המחאה נתקבלה ממשרד הבטחון ביוני 1996.

תיק 4217

אירוע מ-17.6.93 במהלכו שרפו אנשי השכונה הירושלמית ערימת קוצים ופסולת. למקום הגיעו אנשי מג"ב, לברר מה מקור האש. במהלך הבירור שערכו, חבטו את ראשו של ילד בן 11 בגדר האבן. שיניו הקדמיות של הילד נשברו.
המחלקה לחקירת שוטרים פתחה בחקירה ובסיומה החליטה שלא להעמיד את השוטר לדין, מחוסר אשמה.
ב-1996 החליטה המשטרה - לפני משורת הדין - לפצות את הילד.

תיק 2942

ב-17.4.88 הגיע כוח צבאי לביתו של המתלונן כדי לעצור את בנו. האב הקשיש ניסה למנוע את המעצר. הקצין ירה בקשיש כדור גומי שפגע בעינו הימנית. האיש איבד ראייתו בעין הפגועה. גם עינו השמאלית נפגעה וכן נוצר שבר בפניו. הקשיש אושפז בבית חולים בעקבות הפגיעה.
התלונה התקבלה במוקד באפריל 1992 והוחל מיד בטיפול בה.
ביוני 1993, משלא נתקבלה כל תשובה עניינית מגורמי הצבא, פנה המוקד לפרקליטות המדינה בבקשה להורות לפרקליט הצבאי להעביר למוקד את מימצאי

החקירה.

ב-10.5.94 כתב הפרקליט הצבאי כי "אין בפרטים די בכדי להורות על פתיחת חקירה וזאת גם בהתחשב בפרק הזמן שעבר מאז האירוע". המחאה נתקבלה ב-1996.

תיק 2476

בשנת 1989 הקים צה"ל תצפית על גג ביתו של המתלונן. חיילים שהו בתצפית לפרקים. העלייה לגג נעשתה דרך בית המתלונן, בכל שעות היום והלילה. במהלך הטיפול בתיק נוהל ויכוח בעניין חוקיות התצפית, שהוקמה תחילה ללא צו - הצבא הודיע שהתצפית חוקית כי היא משמשת את החיילים רק מעת לעת; המוקד דרש לפתוח בחקירה לעניין התנהגות גסה של החיילים שבתצפית - אולם החוקר שמונה לא הצליח לאתר החיילים המעורבים. פיצויים שולמו בגין השימוש בגג, בגין נזקים שגרמו החיילים לגג ובגין שבירת אצבעו של בעל הבית ע"י חיילים במהלך ויכוח.

תיק 3106

למתלונן היה רשיון עבודה תקף כאשר נעצר ע"י שוטרים, שטענו כי רשיונו מזויף. הוא הועבר למעצר בן יומיים שבסיומו נדרש לשלם קנס על שהות לא חוקית בישראל או להישפט בגין עבירה זו. המוקד פנה לרשות והודיע כי המתלונן יישפט. תאריך למשפט מעולם לא ניתן. המתלונן - שבינתיים לא קיבל היתר נוסף - שילם הקנס וחזר לעבוד בישראל. המשטרה שלחה המחאה ב-1996.

תיק 737

בשנת 1989 עיכב צוות משמר הגבול פלסטיניים בשכונה ירושלמית. השוטרים דרשו משני המתלוננים להתפשט ברחוב כדי לערוך עליהם חיפוש. המתלוננים סירבו ואז הוכו, הופשטו מבגדיהם ונדרשו לשבת, לקום ולהסתובב. המוקד דרש לפתוח בחקירה - שוטרי מג"ב הורשעו אז. בשנת 1995 פנה המוקד לבית המשפט בתביעת פיצויים. ב-1996 נפסקו פיצויים.

תיק 113

בשנת 1988 נכנסו חיילים לבית המתלונן, העירו בגסות את בני הבית, היכו את הצעירים ונעלו את המבוגרים בחדר. המתלונן, שוטר לשעבר, הזעיק את המשטרה אשר סירבה להגיע למקום בטענה שמדובר בחיילים. ב-1991 סיים הצבא את חקירתו והורה לסגור התיק שכן האירוע קרה "במהלך ביצוע משימה של חיפוש מבוקשים ולא נמצאו כלל תימוכין למכות שהוכו בני הבית". המוקד דרש לבחון את חומר החקירה - וזה נתקבל ב-1994 וכלל דו"ח מסכם בלבד, כוללני, שטחי ורשלני. ב-1996 נתקבלו פיצויים לזכות המתלונן.

תיק 8010

המתלונן, נכה המרותק לכיסא גלגלים, יצא ברכב עם המלווה הקבוע שלו לבדיקה אצל רופא בישראל. הדבר היה ב-1995. למתלונן ולנהג היו היתרי כניסה לישראל אך לא כך לרכב. במחסום של צה"ל הוחרמו תעודות הזהות של השניים והם נדרשו לשלם קנסות. הקנסות שולמו.

משך 6 חודשים לא עלה בידי המתלונן הנכה לקבל בחזרה תעודת זהותו ואף לא לקבל תעודה חדשה. בהיעדר תעודת זהות לא הסכים המינהל להנפיק לו היתרי כניסה לישראל לבדיקות רפואיות וטיפולים. בהתערבות המוקד ניתנה לו תעודה חדשה וכן נפסקו לו פיצויים.

תיק 2630

ב-1991 נפגע המתלונן מכדורי גומי שנורו ע"י שוטרי מג"ב בעיר העתיקה בירושלים והועבר לטיפול בבית חולים.

ב-1993 נסגר תיק החקירה בטענה שאין ראיות לעבירה פלילית של היורה. המוקד ערער על ההחלטה לסגור התיק. הערעור נדחה - בטיעון שהירי היה מוצדק.

ב-1995 הוגשה תביעה לבית המשפט.

ב-1996 שולמו פיצויים.

תיק 7803

ב-1995 פנתה המתלוננת לקנטינה של בית המעצר בירושלים כדי לרכוש מצרכים עבור בתה העצורה, ונדרשה לתחוב את תעודת זהותה מתחת לדלת כדי שאיש הקנטינה ירשום אותה בתור - זה היה נוהל הקניות בקנטינה אז. תעודת זהותה לא נמצאה מאז.

ב-1996 מסרה המשטרה כי הנוהל נפסל מכל וכל וכן נתקבלו כספים לזכות המתלוננת.

תיק 1131.2

בשנת 1989 נורה המתלונן בחברון ברחוב בכדורי גומי ע"י חיילים. המוקד דרש מיד לפתוח בחקירה.

ב-1991 טרם החל הצבא בחקירה(!)

ב-1996 הגיעו פיצויים לזכות המתלונן.

תיק 4513

המתלונן, תושב הגדה, יצא לחו"ל ב-1991 אולם משניסה לחזור, מנעו הרשויות כניסתו.

המשפחה פנתה למוקד בסוף שנת 1993.

המוקד בירר המצב מול הרשויות ומצא שהסיבה למניעת חזרתו היתה "טעות מינהלית".

המתלונן חזר לביתו בגדה בתחילת 1994.

ב-1996 נתקבלו פיצויים.

תיק 4677

בשנת 1993 הקימו חיילים תצפית על גג בית המשפחה במחנה הפליטים קלנדיה, ללא צו. התנהגות החיילים היתה פוגעת, משפילה ומזיקה. תלונה הוגשה במשטרה יומיים לאחר הקמת התצפית.

עשרה ימים לאחר מכן שלח המוקד תלונה לפרקליטות פיקוד מרכז על אירועים נוספים ורבים שמקורם בהתנהגות החיילים הללו. הפרקליטות הצדיקה את תפיסת הגג כצורך מבצעי.

באפריל 1995 הוגשה תביעת פיצויים לבית המשפט וב-1996 פסק בית המשפט פיצויים למתלונן על התפיסה שעד לתאריך 1993. בעניין המשך התפיסה - ממשיך המוקד בטיפול.

* * *

סכומי הכספים ששולמו במקרים שפורטו להלן, נעים בין 300 ש"ח ל-180,000 ש"ח.

יש לציין כי תביעת פיצויים היא השלב האחרון בטיפול המוקד בתלונה.